

Človekove pravice in njihova zloraba

✍ France Cukjati

Nasilno spreminjanje pojma zakonske zveze in družine se še vedno utemeljuje z zahtevo, da morajo imeti lezbične in gejevske skupnosti enake pravice kot klasični zakonski par moškega in ženske. Gre predvsem za pravico do poroke, umetnega oplojevanja in posvojitve otrok.

Druge pravice istospolnih skupnosti so namreč v Zakonu o registraciji istospolne partnerske skupnosti več ali manj že urejene in izenačene s pravicami klasične zakonske skupnosti.

Da bi sedanja vladna koalicija obe skupnosti že v izhodišču popolnoma izenačila, je zakonila degradacijo zakonske zveze, brisala moški in ženski spol ter s tem izničila pomen očetovstva in materinstva. Že to je krivično in ponižujoče za vseh 360.000 slovenskih zakonskih parov moškega in ženske, kar je nerazumljiv davek za izenačitev z registriranimi istospolnimi skupnostmi, ki jih je v Sloveniji desettisočkrat manj.

Ta izenačitev je tudi očitno protustavna, saj 53. člen ustave, ki govori o zakonski zvezi, v isti sapi dodaja: "Država varuje družino, materinstvo, očetovstvo, otroke," kar pomeni, da ustava pojmuje zakonsko zvezo kot zvezo moškega in ženske in ne kot zvezo "dveh oseb" kakršnega koli spola.

Po drugi strani pa je bila pravica do popolne izenačitve obeh vrst skupnosti že večkrat na različnih sodnih ravneh jasno zavržena. Ustavno sodišče RS je v svoji odločbi (št. U-I-425/06-10, z dne 2. 7. 2009, točka 12) zapisalo: "O diskriminacijski obravnavi govo-

rimo takrat, kadar država (na podlagi osebnih okoliščin) različno obravnava posameznike v enakih situacijah. Če položaja, ki ju primerjamo, v bistvenem nista enaka, ne moremo govoriti o neustavni diskriminaciji." Ker je glede medsebojnih odnosov položaj partnerjev v istospolni skupnosti enak položaju partnerjev v klasični raznospolni skupnosti, so pravice in dolžnosti med partnerjema lahko izenačene. Glede naravne usmerjenosti v spočetje, rojstvo in vzgojo otrok pa je med njima bistvena razlika, zato jih država – ne lahko, ampak celo – mora različno obravnavati.

med drugim zapisalo: "Zavajajoče pa predlagatelj iz navedene ustavne odločbe izpelje sklep, 'da ima zakonska zveza ali zunajzakonska skupnost dveh oseb istega spola enake pravne posledice kot zakonska zveza ali zunajzakonska skupnost dveh oseb različnega spola tudi v razmerju do otrok v postopku posvojitve.' /.../ Ocenjujemo, da je na tem mestu ne samo potisnjena v ozadje, temveč je popolnoma izostala presoja otrokove koristi, ki je sicer navedena kot vodilo vseh predlaganih sprememb. /.../ Pravica istospolnih partnerjev do nediskriminatornega obravnavanja je glede vprašanja o po-

Foto: Matej Hožjan

Ko je bil prejšnji Družinski zakonik, ki je bil kasneje na referendumu zavržen, posredovan v parlamentarni postopek, se je odzvalo tudi Vrhovno državno tožilstvo in v dopisu Ministrstvu za pravosodje dne 30. 10. 2009

svojitvi otrok nujno omejena s pravico največje otrokove koristi."

Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP) je v zadnjih letih kar nekajkrat ugotovilo, da istospolna poroka ne sodi med človekove pravice, kaj

šele "pravica do posvojitve otrok". Naj omenim le odločbo v primeru Schalk in Kopf proti Avstriji (št. 30141/04 & 101, ESČP 2010) in odločbo v primeru Hämäläinen proti Finski (št. 37359/09 & 71, ESČP 2014), v katerih ESČP pravi, da istospolne poroke ne sodijo med človekove pravice in zato državam članicam ni mogoče naložiti take zakonodaje. Države članice zato niso dolžne sprejeti zakonodaje, ki bi v tem smislu izenačevala istospolno skupnost s klasično družino. Omejitve poroke na zvezo med moškim in žensko torej ne pomeni diskriminacije istospolnih parov.

Pri uzakonitvi popolne izenačitve istospolne in klasične skupnosti sta se gibanje LEGEBITRA (lezbijke, geji, biseksualci in transseksualci) in vladna koalicija torej neutemeljeno in zavajajoče sklicevala na zahtevo po spoštovanju ustavno zagotovljenih človekovih pravic. Pri tem početu ne gre za zaščito, ampak očitno za zlorabo teh pravic.

Sklicevanje na človekove pravice je ponavadi orožje manjšine, da se zaščiti pred oblastno samovoljo večine. Glede vprašanj Družinskega zakonika pa se je večina v Sloveniji na zadnjem referendumu že jasno opredelila, zato ima zadnje izmaličenje pojma zakonske zveze vse znake nasilja manjšine nad večino. Kot da še vedno živimo v svetu laži, v katerem tisti, ki ima oblast, lahko za dosego svojega cilja poljubno prireja svoje razlage ustave, zakonov in človekovih pravic.

Sistem univerzalnih človekovih pravic, ki temelji na univerzalnem dostojanstvu človeka, se ni naključno porodil na krščanskem Zahodu. Že v času, ko je bila družba zabetonirana v kaste in je bilo suženjstvo samo po sebi umevno, je krščanstvo v svojem jedru nosilo zavest, da smo pred Bogom vsi enaki. "Ni ne Juda ne Grka, ni ne sužnja ne svobodnjaka, ni ne moškega ne ženske: kajti vsi ste eden v Kristusu Jezusu," piše sv. Pavel Galačanom (Gal 3,28). Dolga doba je bila potrebna, da je to seme vzklilo in dozorelo v nacionalnih ustavah in resolucijah Združenih narodov.

A če tega duhovnega motiva in razloga za spoštovanje teh pravic ni več,

potem tudi pravice izgubijo temelj svoje brezpogojnosti in zlahka postanejo orodje za manipulacijo; predvsem s strani tistih, ki imajo oblast. Zloraba pravic je zloraba oblasti. Najpogosteje tako, da si oblastniki neupravičeno lastijo vse mogoče pravice, drugim pa jih priznavajo le selektivno.

Ideje razsvetljenstva, "svoboda, enakost, bratstvo", so se v revolucijah 19. in predvsem 20. stoletja sprevrgele v svoje grozovito nasprotje: totalitarizem, kaste in sovraštvo. Sistem pravic se spremeni v sistem krivic v trenutku, ko nosilci oblasti ne upoštevajo, da je v vsakem človeku nekaj absolutnega, večnega, "božjega". Brez tega "podzavestnega čutenja" se vsako spoštovanje človekovega dostojanstva in njegovih pravic prej ali slej razblini.

« Če pri sklicevanju na človekove pravice torej ne bomo upoštevali duha, iz katerega izhajajo, se nam bodo le-te prej ali slej razblinile ali pa se ob zlorabi celo sprevrgele v svoje nasprotje. In potem seveda Zahod ne bo več to, kar bi želeli, da je. »

Tudi pravica istospolnih parov do posvojitve otrok sodi v ta okvir družbene sprevrženosti. Posamezen lobi, ki je medijsko, finančno in očitno tudi politično dovolj močan, si v takem okolju zlahka lasti neutemeljene pravice na račun zanemarjanja pravic slabotnih, v našem primeru otrok. Če nam pade še ta obrambni zid, na katerem so pravice otrok nad pravicami odraslih, potem bomo v naslednjem trenutku dobili tudi rehabilitacijo pedofilske spolne usmerjenosti. In ko se nam bo to dogodilo tudi s človekovimi pravicami na drugih področjih, bomo dobili zakon ulice in tako postali priča zatonu zahodne civilizacije.

Ni prvič, da se igramo s človekovimi pravicami. Prva prevara se je dogodila že z zlorabo načela, da "je moja svoboda omejena le s svobodo drugega". Da torej s sabo počnem, kar hočem. Lahko se drogiram, naredim samomor ali pa splavim otroka, potem ko sem mu že pred rojstvom odvzel dostojanstvo samostojnega človeškega bitja in ga razglasil za del materinega telesa. Že

načelo, da s sabo počnem, kar hočem, je na nek način vprašljivo. Ali nisem dolžan spoštovati svojih lastnih naravnih zahtev? Svojo biološko, razumsko in duhovno usmerjenost? Svoje osebno človeško dostojanstvo? Z vidika krščanskega izvora človekovih pravic, ki je v tem, da smo vsi "enaki pred Bogom", "božji otroci" in torej brezpogojno vredni spoštovanja, nimamo pravice namerno rušiti svoje naravne usmerjenosti v zrelo osebnost, v "bogopodobnost". Ni slučajno, da na Trubarjevem domu piše: "Pred Bugam smo vsi glih."

Tudi na ta vidik smo morda pre malo pozorni pri vsem svojem širokem tolerantnem družbenem odnosu do vseh mogočih nenaravnih spolnih praks. Prav je, da spoštujemo posameznikovo svobodo in njegovo spolno nagnjenje, a pri tem bi se vendarle morali zavedati, da skrajna dehumanizacija spolnosti ne prizadene le dostojanstva posameznika, ampak na nek način celotno družbo. Propagiranje in celo uzakonitev takih praks na ravni naravne družbene celice, to je družine, na kateri temelji biološka ohranitev naroda, pa res ne sodi med državotvorna ravnanja.

Če pri sklicevanju na človekove pravice torej ne bomo upoštevali duha, iz katerega izhajajo, se nam bodo le-te prej ali slej razblinile ali pa se ob zlorabi celo sprevrgele v svoje nasprotje. In potem seveda Zahod ne bo več to, kar bi želeli, da je.

Ameriški sociolog, Rodney Stark (rojen 1934), je ob koncu svoje knjige *Zmagoslavje razuma* (Založba Družina, 2012) takole zapisal izjavo enega od vodilnih kitajskih znanstvenikov:

"Ena izmed stvari, za katero smo bili naprošeni, je bila, da pogledamo, kaj je povzročilo uspeh, pravzaprav premoč Zahoda nad ostalim svetom. Preučili smo vse, kar smo lahko, od zgodovinskih, političnih, ekonomskih in kulturnih vidikov. Najprej smo mislili, da je do tega prišlo zato, ker imate boljše orožje od nas. Nato smo mislili, da zato, ker imate najboljše politični sistem. Nato smo se osredotočili na vaš gospodarski sistem. Toda v zadnjih dvajsetih letih smo spoznali, da je srce vaše kulture vaša religija: krščanstvo. Zaradi tega je Zahod tako mogočen." ■